

σε τοὺς ἡμιθέους τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀποκαλέσας αὐτοὺς « αἰώνιον γόητρον ταῦ ἀνθρωπίνου γένους » καὶ τοῦ Βύρωνος ὅστις ἀπὸ τῆς ὀμιχλώδους τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀτμοσφαίρας ἀνέπεμψεν ἓνα ἐκ φλογερᾶς ψυχῆς ἐξελθόντα χαιρετισμὸν εἰς τῆς Λιάκουρας τὰ πεφωτισμένα βουνά:

« ὦ Ἐλλάς, πᾶν ὅ,τι αἱ Μοῦσαι ἐπλασαν ἐν ταῖς χερσί σου μεταβάλλεται εἰς ἀλήθειαν καὶ εἰς πρᾶγμα. Ἐπὶ αἰῶνας αἰώνων ἀκόμη οἱ παῖδες θὰ διδάσκωνται τὰ ἔργα σου καὶ τὴν οὐρανίαν σου γλῶσσαν. Σέμνωμα τῶν γερόντων, σχολὴ τῶν νέων, ὁ σοφὸς θέλει σὲ τιμᾶ καὶ ὁ μάντις θὰ γονυπετῆ ἔμπροσθέν σου, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις καθ' ἃς ἡ Παλλὰς ἀπέκάλυπτε σοὶ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ὁ χρόνος θέλει διαλαλεῖ τὰ ἄσματα τῶν ἀπείρων σου αἰοιδῶν πανταχοῦ ὅπου σήμερον ὑψοῦται φωνὴ ἀνθρωπίνη. »

« Καὶ λοιπὸν ἡ ἀρχαία τέχνη, ἡ νεκρὰ ἐκείνη εἰς τῆς ὁποίας παρέστημεν τὴν κηδεῖαν ἐγείρει εἰσέτι τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς τοῦ τάφου. Τὰ μνημεῖα τῆς εὐφρίας τῆς τεθαμμένης ἐκείνης ἔχουσιν ἀκόμη γλῶσσαν ἵνα λαλῶσιν ἡμῖν. Ὑπάρχει τι ἀκόμη ἐν ταῖς κεκονιμέναις ἐκείναις σελίσσι ἄξιον νὰ ἀναζητηθῆ καὶ νὰ θαυμασθῆ, ἢ δυνάμενον νὰ διδάξῃ ἡμᾶς. Ταῦτα διαλογιζόμενός ποτε ἤκουσα κριτικοῦ τινος ἐνθουσιωδῶς φερομένου πρὸς τὰ δράματα « τὴν σύζυγον τοῦ Κλαυδίου » καὶ « τὴν μικρὰν μαρκησίαν » καὶ σοφῶς ἐξηγοῦντός μοι τοὺς λόγους δι' οὓς δὲν ἐπιτρέπεται πλέον σήμερον εἰς τοὺς πνευματώδεις νὰ ἀναγινώσκωσι τὸν Ὅμηρον, χωρὶς νὰ ἀτιμασθῶσι. Καὶ τοσοῦτον ἐπέισθην ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ ὥστε ἀναμιμνησκόμενος τοῦ Ἀλκιβιάδου ὅσπερ ἐρράπιζε